

Amb la colònia pied-noir d'Alacant i els veterans de l'OAS

Le Pen vol reconquistar Algèria

El cap de la ultradreta francesa, Le Pen, pretén reconstruir una formació pro-francesa a Algèria. I busca suport entre la gran colònia pied-noir alacantina i els vells soldats de l'Organisation de l'Armée Secrète, OAS. EL TEMPS ha furgat, i ha descobert els noms dels principals lepenistes.

La nit del passat divendres 26, el líder del grup Dreta Europea i màxim dirigent del Front National, **Jean Marie Le Pen**, se citava al restaurant *El Sorell* d'Alacant, invitat pel Cercle de Francesos Residents a l'Estranger. Un centenar de seguidors acompanyaven l'ultra bretó, ex-cap de paracaigudistes franco-algerians i ex-combatent d'Indo-xina, que tornava a reagrupar políticament el nombrós cercle pied-noir d'Alacant i radicals arribats de Benidorm, Altea, València i Barcelona. Le Pen reptava els presents a reanimar el somni de reconquerir la vella Algèria francesa, alhora que fumigava els reunits amb una clàssica arenga antiàrab.

El projecte d'un partit neocolonial francès, fidel a l'extrema dreta de Le Pen, que puga aprofitar la falca del pluralisme algerià a les pròximes eleccions parlamentàries de 1991, i recol·locar un poder continental en aquell país ha estat denunciat per **Abderraman Ayerid**, president del Partit Solcialdemòcrata algerià. Ayerid afirma que els ex-propietaris francesos d'Algèria conspiren contra la unitat d'aquell país. Des de Marsella i Alacant, dos grans bastions dels pied-noirs *lepenistes*, i amb un candidat camuflat, **Roland H. Auvray**, un pied-noir d'Oran. Entre el FLN pro-soviètic o filofrancès, l'arabisme nacionalista de Ben Bella i d'altres formacions recents, Le Pen aspira a tornar.

L'organitzador de la trobada ultra va ser el comandant Martínez, o **Jean Martínez**, *Jeannot*, antic activista de l'OAS i amo d'*Au Belle de France*, un restaurant i pizzeria romana situada a la platja alacantina de l'Albufereta. *El Sorell* és un gran i luxós establiment de moda, de cuina valenciana tradicional i moderna, situat al po-

pular barri alacantí de la Goteta. **Vicente Mas**, ex-empleat del Banc de Bilbao, n'és un dels amos. Mas va ser gerent de la cafeteria de tradició pied-noir *Delfin*, i després el propietari de la sala nocturna *Fiesta*.

RICS I FAMOSOS

Hi ha una bona mostra de pied-noirs famosos per tot el globus. Com el general del 22 Regiment d'Infanteria canadense, **Frédéric Mariage**, membre de la sisena flota U.S.; **André Rostelder**, coproductor del cineasta nord-americà, Francis Ford Coppola, i buscador de perles a les profunditats del Pacífic; el cantant **Enrico Macias** o els actors **Jean Paul Belmondo** i **Marlène Jobert**, a més del pare d'**Alain Delon**. També l'ex-president de la selecció francesa de futbol, **Ferdinand Sastre**. Pied-noirs de fama internacional són, igualment, **Alain Affelou**, l'amo de més de 200 òptiques europees, i **Jean Louis Solal**, organitzador de macrocomplexos comercials francesos, com els nombrosos Alcampo, i el madrileny La Vaguada. El cèlebre **Yves Saint-Laurent**, el rei de la moda parisense també és, com **Jean Daniel**, director de *Le Nouvel Observateur*, un *repatriat*.

A aquesta cartera ben atapeïda s'afegeixen noms de relleu en la política francesa, com el diputat i germà del prefecte comissari de Nova Caledònia, **Pierre Pisani**, **Edgar**, els ministres de Sanitat i Treball de Mitterrand i Chirac, **Michèle Barzac** i **Philippe Seguin**, i el conseller del president francès, **Jacques Attali**. Pel·lícules pied-noirs o franco-algerianes són *Pepe le Moko*, *Sarati le terrible* o *Le Bled*, de Jean Reonir.

La batalla d'Algèria va costar la vida a prop de 150.000 algerians i més de

Cafeteria Dellfin, tertúlia habitual de molts pied-noirs, i centre lepenista d'Alacant.

25.000 francesos. Un cementiri que des de 1954 a 1962 va centrar l'atenció del món, i que llançà al sud valencià uns 40.000 colons. El 75 per cent d'ells a Alacant. Le Pen compta en aquella ciutat i a les comarques veïnes amb una gruixuda guita de fervorosos admiradors entre la gran família pied-noir. Però els pied-noirs ja no figuren com aquell gran fenomen col·lectiu, unit i bel·licós dels anys seixanta. Molts volen oblidar, i faccions i baralles han disseminat la colònia. No tots els pied-noirs, a més, comulguen amb la dreta dura. Molts admiren els socialistes Felipe González o François Mitterrand.

Jules Baeza, propietari d'una immobiliària i constructor de Santa Pola, és un repatriat. **Pierre Bastos**, pied-noir alacantí, s'ha dedicat també als negocis especulatius. Com l'amo de Construcciones **Ballester** i Edificaciones Calpe, SA, al carrer del Doctor Fleming, de Benidorm, i **Rodríguez Quirantes**, propietari d'una altra immobiliària. **Claude Boronad**, representant de motors marins, amb representació a Pintor Aparicio, 3, i magatzem industrial a la Santa Faç d'Alacant, era un acabat empresari marí a l'Algèria pre-revolucionària, al port de Beni-Sad.

Més important és el pied-noir **Michel Salvador**, conseller delegat de la com-

panya Aqualandia Espana, SA, la societat propietària d'Aqualand, la fira aquàtica més extensa dels cinc continents, situada al Racó de l'Oix, Benidorm. El soci majoritari és el també pied-noir pro-lepenista **Robert Tabarot**, constructor i hostaler de la comarca. La companyia es troba participada per la Six Glags Corporation, la major indústria d'aquesta mena als EE.UU, on manté una extensa xarxa de parcs. El nord-americà **Gene Weeks** n'és el seu director, i el comte **Larich**, una de les aixetes econòmiques de l'eurodiputat extremista del Front Nacional, el seu promotor a la península. Tabarot, Salvador i Weeks preparen gestions per a noves atraccions hidràuliques a Barcelona, Madrid i altres capitals, entre les quals Sant Joan d'Alacant.

Robert Tabarot, ex-activista de l'OAS, va participar amb el ja mort Marcel *le gros*, propietari del club de xiques *Il Dalyn*, del carrer del Capità Meca d'Alacant, en el robatori del Banc d'Algèria poc abans de la independència. El seu fill, **Enric Tabarot**, és el gerent del consell d'administració de Golf Internacional de Benidorm Costa Blanca, SA, societat dedicada a la construcció d'un gran complex turístic, amb camps de golf, hotels i bungalows. Constituïda inicialment amb 25 mi-

lions de pessetes, es troba domiciliada al número 3 del carrer del Doctor Pérez Llorca de la cosmopolita ciutat de la Marina Baixa.

Destacat lepenista és **Pierre Pérez**, gerent de la urbanització Greenwich, al port esportiu Luis Campomanes, d'Altea. Col·laborador actiu del periòdic pied-noir *Le Petit Écho* d'Oran, Pérez és el gran home de confiança de Le Pen al País Valencià, amb l'advocat de València **Angel Ortuño**, vice-president del Frente Nacional de Blas Piñar, i **Francisco Marcet**, funcionari del Servei Valencià de Salut i president provincial de FN. Una formació a la qual Pierre Pérez ha dedicat esforços i simpaties, sobretot en l'última campanya de Piñar al Parlament Europeu. Constructor i promotor immobiliari, Pérez té tota la confiança del Grup de les Dretes Europees i del segon de bord de Le Pen, el comandant **Jacques Doré**, i actua oficialment com el coordinador meridional dels pied-noirs ultres. Un càrrec que antigament ostentava Tabarot.

UNA MEMÒRIA ACTIVA

Alacant i les comarques meridionals van ser, durant molt de temps, la principal caserna de l'OAS. La curta proximitat

amb l'africana Algèria i l'heterogeni turisme ascendent dels seixanta eren refugi ideal per a la preparació d'accions anti-gaullistes. Avui es pot parlar amb més calma, i il·luminar episodis empolgats de la història local d'aquell exèrcit paral·lel civil i militar.

L'agència immobiliària Inmosol es trobava l'any 1965 al número 66 de la Rambla de Méndez Núñez, ara el 48. El local l'ocupa ara Akranova, SA, amb nombrosos terrenys a la platja de Sant Joan. Hi era la redacció del setmanari *Courrier du Soleil*, amb depòsit legal A-241-1965. El periòdic, nascut la nit de Nadal d'aquell any i desaparegut el primer dia de primavera de l'any següent, es llançava a la impremta Murcia de la plaça del General Mancha d'Alacant, i estava editat oficialment per **Juan Blanco Ortega**. **Felipe Choclán Jiménez**, amb despatx a la finca, n'era el principal finançador, i Robert Tabarot el director.

Fill d'un militar, Choclán, arquitecte i agent de la propietat immobiliària, va arribar a Alacant com a secretari del governador civil franquista Felipe Arche Hermosa, i continua sent un dels principals constructors de la ciutat, que s'anuncia a les publicacions *pied-noir*. Un setmanari colonial de bona circulació, *L'Algerianiste*, tenia fins fa poc el franco-alacantí **Jean Michel Coll**, veí del carrer de Portugal, com a delegat espanyol.

Cafeteries desaparegudes o en actiu, com *Ceylan*, *Miami* (Esplanada, 11), o *California*, que es trobava al burgès edifici Carbonell, eren els convents neuràlgics dels ciutadans *pied-noirs* i OAS. Una altra, l'elegant *Delfin*, al cèntric passeig de l'Esplanada, d'ex-amos *pied-noirs*, continua sent un lloc habitual per a les tertúlies dels repatriats. Hi són assidus, entre altres, **José Torroja Castañer**, fidel delegat alacantí de Le Pen, director d'exportació de Juguetes Feber, SA, i abans cap comercial de Juguetes Rico, les dues a Ibi, a la Foia de Castalla. Torroja és veí de l'Albufereta d'Alacant, una petita i residencial platja on els *pied-noirs* obriren un consolat el 1966, i on la Internacional Negra de **Giorgio Almirante**, **Jean Marie Le Pen** i **Blas Piñar** es va reunir només morir Franco.

Tanmateix, és soci de la tertúlia del *Delfin* **René Carbonell**, un dels encarregats de l'oficina dels repatriats, Societé

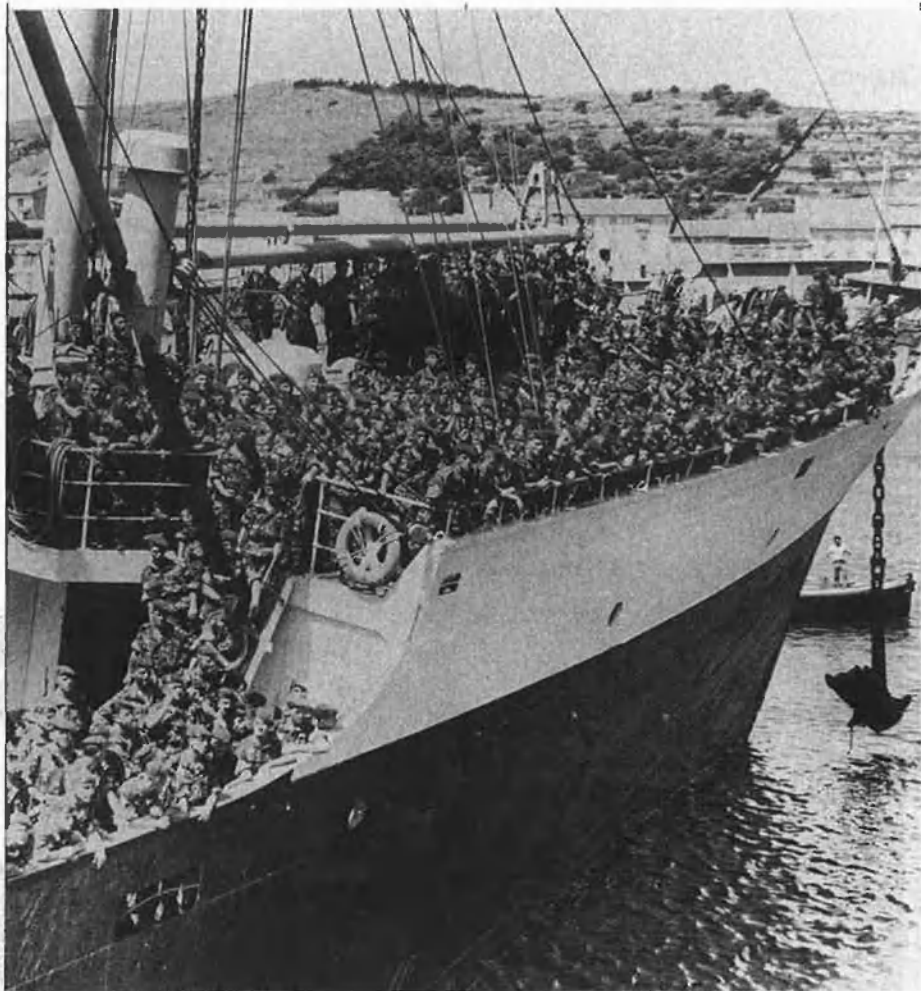
Els veterans ex-OAS conspiren per expulsar els àrabs d'Alacant, i tornar a Algèria.

Française de Bienfaisance d'Alacant i Múrcia, organisme *pied-noir* que facilita l'ajuda que els successius governs francesos sempre han negat, amb no massa bones relacions amb el consolat francès d'Alacant i l'ambaixada de Madrid. Carbonell va facilitar a Algèria que molts de *La Territoriale*, una banda paramilitar exterminadora d'àrabs, lateral a l'OAS, tingueren privilegis o pogueren eixir prompte de presó. Un altre amic del *cercle Delfin* és **Pascual Domínguez**, representant de la firma de cosmètica Avon i dels vins Selección, considerat un *pied-noir* profundament xenòfob i un ultra orgullós.

Els *pied-noirs* actius es reunien, a més, al popular menjador Casa Miguel, del carrer del Poeta Quintana, 4. La pensió que figura dalt d'aquest bar hostatjava ciutadans algerians en condicions infrahumanes, motiu pel qual va ser amonestada per l'ajuntament. També al bar *Dolar*, ara bar *Ringo*, on els OAS **Jean Laborde**, **Charles**, **Jean Sanchez**, **Daniel**, o **Louis Ximenez**, **Honoré**, eren parroquians.

L'extingit bar Max, al carrer de Navas, ara sala de jocs i màquines escurabutxaques, servia en l'època, sempre segons fonts *pied-noirs* no lepenistes, com a lloc de cita habitual, i també de contractació de mercenaris amb destinació a la guerrilla del Zaire, ex-Congo Belga. Però el desaparegut club *Safari*, de Benidorm, regentat pel *Coronel*, era el principal nucli de reclutament de la zona. A Madrid, la lleva s'efectuava al *Club Bourbon*.

El general **Lagailarde** vivia ací, i el general Jouhaud, un dels fundadors de l'OAS a Madrid, amb els generals **Raoul Sallan**, **Challe**, i **Zeller**, hi apareixia molt sovint, i conspiraven a les terrasses alacantines. La majoria dels *pied-noirs* membres de l'OAS, o soldats d'elit dels escamots *Delta*, els supersecrets grups de tres membres condecorats amb la consigna de matar De Gaulle, habitaven amb protecció de les autoritats locals i coneixement de Franco un xalet comú, mentre els dirigents vivien en pisos individuals. Aquests últims eren *Patrick*, *Serge*, *Pierrot*, el citat

Després de la independència algeriana Alacant es va omplir de francesos. Molts són avui magnats.

Tabarot o *Marcel*, qui amb l'excusa de protegir unes amistançades tenia dos pisos francs. Un a Madrid, i un altre a Sant Sebastià, a la vila de Zarauz, prop de la frontera francesa, casa utilitzada per a reunions i preparacions d'atemptats antigau-llistes.

L'ex-alcalde d'Alacant, **Agatàngelo Soler Llorca**, no dona massa credibilitat a la informació que el diari francès *L'Express* donava el 27 de setembre de 1962 sobre un camp d'entrenament OAS a la ciutat, al llarg de dotze finques, i que el professor Antoni Seva, rigorós investigador de la història dels *repatriats*, va recollir al seu llibre *Alacant, 30.000 pied-noirs*. No obstant això, i segons recorda una altra font pied-noir antilepenista, a Vistahermosa del Mar, una zona residencial a l'eixida cap a València, s'hostatjava un quantios nombre d'homes OAS, "que hi feien proves i petits exercicis militars, i que estaven protegits per una discreta vigilància i

alguns gossos entrenats".

El ric empresari de la construcció **Carlos Pradel** era l'amo d'aquells terrenys, sobre els quals més tard es va edificar la Nouvelle École Française, un col·legi per als xiquets francesos. Pradel, nacionalitzat suís, va fer la seua fortuna a l'illa de Cuba, amb la dictadura caribenya de Fulgencio Batista, on era cap de Peugeot, la multinacional francesa de l'automòbil. Promotor d'un fum de gegantines torres d'apartaments i soci majoritari de Rocamar, SA, Pradel va ser jutjat l'hivern de 1986 per irregularitats immobiliàries i delictes d'estafa.

Soler Llorca, falangista indefallible, voluntari de la Divisió Azul, ex-procurador de les Corts i ex-vice-president de la Caixa d'Estalvis Provincial, va facilitar préstecs als ex-colons d'Algèria i va inventar "una mena de salconduit de passaport local, perquè aquella gent es poguera moure per Espanya. El consolat francès

no volia saber res de l'assumpte —recorda—. Alguns portaven maletes plenes de francs i d'or. Van fugir amb allò que van poder agafar". A la porta del seu consistori unes cistelles arplegaven revòlvers, punyals i algunes metralleres dels nou arribats.

"Des de l'Ajuntament no vam posar cap inconvenient perquè obriren establiments", recorda Soler. Carnisseries, bugaderies, foms, restaurants i petites immobiliàries, en principi. Amb el temps, comerços de qualitat i negocis de primera magnitud.

A Vistahermosa es trobaven també les primeres instal·lacions de l'emissora Radio Costa Blanca, RCB, dirigida per l'ex-director publicitari d'Antena 3-Alacant, **Diego Zapata**. Fonts socialistes sospiten de suports econòmics ex-OAS i pròxims al Partit Popular per sostenir aquesta modesta antena que causa impacte entre diverses comarques del sud. Precintada per l'alcalde de la ciutat, el socialista Josep Lluís Lassaletta, RCB emet ara des del municipi veí de Sant Vicent del Raspeig, d'alcalde socialista dissident.

Membre també d'una família OAS era **Emilio Ortiz Barber**, màxim propietari de Productos Ortiz, SA, i de Granola, del Verger, fleca i pastisseries industrial, que va fundar el 1969.

Molts ex-OAS tornarien a obeir Le Pen. Encara que el temps ha passat. **Joseph Corso**, ex-integrant de l'escamot *Delta* número 20, viu ara a Benidorm, nacionalitzat espanyol. **Pierre Moulin**, àlies *André*, es troba a Bèlgica. **Richard Abadie**, àlies *Leon*, àlies *Didier* o *Diego*, natural de Bordeus, bus excel·lent, és un honest ciutadà de Santa Pola, perfectament integrat. **D'Yvon Delaval**, *Charles*, que va treballar a la construcció de l'aeroport de l'Altet d'Alacant, se n'ha perdut el rastre. **Jean Sanchez**, *Daniel* i *D'Artagnan*, que havia fet la promesa de no tallar-se els cabells fins recobrar Algèria, va acabar visitant el perruquer davant el perill de morir ofegat. **Jean-Yves Dorac**, *Felix*, *Delta*, i **Francis Ferrer**, militar professional, van participar en l'atemptat contra un avió civil francès, a les acaballes dels 70. Molts altres han canviat el nom, i són alacantins de primera, o tranquils passejants que obliden el malson d'una guerra. Per a ells, Alacant era Oran.

Ismael L. Belda